— Куди се ти, кумасенько, біжиш?
Даєш, неначе з ляку, драла,-
Гука Ховрах,— ні на що не глядиш,
Мене б то й не пізнала!
— Ох, голубе! — Лисиця застогнала,-
Бодай би вже й не жить,
Як отаке терпіть!
— Що ж там таке? Яка причина? —
Ховрах допитує куму.
А та йому:
— Напасть мені! Лиха година!
Як кумові свому,
Скажу тобі усе по дружбі:
Оце я, бач, була на службі…
Наставили мене суддею до курей,
Я їх кохала, як дітей;
Всьому порядок подавала;
І не доїм, і не досплю;
Усе було труджусь, роблю —
Аж з тіла спала.
Всі добрість бачили мою,
Бо всі жили, мов у раю.
Ні з кого по сей день не брала я й
пір’їнки.
А що ж за те кумі твоїй?
З очей прогнали!!. Боже мій!
За що, про що і за якії вчинки?
От, справді, світ тепер який
Бридкий!.
А все се лихо брехні діють.
Як здумаю — печінки тліють!
На мене хтось та набрехав
(Бодай би той добра не знав!),
Що я хабарики лупила…
А щоб я, куме, хліб так їла,

Коли хоч шаг з кого взяла,
Коли хоч раз душею покривила!
Скажи, чи я ж коли така була,
Щоб сії капості робила?
— А що ж, кумасенько моя,-
Ховрах мовляє так Лисиці,-
Був гріх,— частенько бачив я
У тебе пір’ячко на пиці…

Бува, у службі чоловік
Все стогне, каже: жити важко!
Неначе доживає вік
Або останній руб насправжки.
І віру ймеш йому під час,
Бо знаєш або й чув не раз,
Що жінку він узяв без віна
І сам, сердека, сиротина.
А потім бачиш — той бідняк —
Хто його зна, коли і як —
Землі накупить, хазяйнує;
А далі так собі панує,
Що на!. У суд не йти брехать,
А як утерпіть, не сказать,
Як той Ховрах мовляв Лисиці,
Що видко пір’ячко на пиці?.
1853.